

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังเผชิญกับสภาวะทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งก่อให้เกิดความตึงเครียดกันอย่างมาก ระหว่างเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐและประชาชนโดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อประสานงานที่ไม่ต่อเนื่อง การให้บริการที่ล่าช้า ความไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ตลอดจนแนวความคิดและค่านิยมที่ไม่ตรงกัน ซึ่งถ้าหากไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง เหมาะสมแล้ว ก็จะทำให้เกิดความเห็นห่างต่อกันมากขึ้นไปอีก ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยงานของรัฐต้องพยายามแสวงหารูปแบบ แนวทาง เพื่อสร้างภาพพจน์ที่ดีของรัฐบาล กล่าวคือ ให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาในการบริหารงานของรัฐบาลว่าสามารถที่จะอำนวยความสะดวก สร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ทำให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ดีขึ้นช่วยบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้กับประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การที่จะสนองตอบต่อความต้องการของประชาชน เหล่านี้จึงเป็นหน้าที่อันสำคัญของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว อันจะเป็นผลทำให้การดำเนินงาน ตามนโยบายของรัฐบาลเป็นไปด้วยความราบรื่น ความมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดเสถียรภาพแก่รัฐบาล อันจะนำมาซึ่งความมั่นคงปลอดภัยของประเทศชาติ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบในการที่จะสนองตอบความต้องการของประชาชน ที่สำคัญหน่วยหนึ่งก็คือตำรวจ เพราะตำรวจเป็นกลุ่มบุคคลที่ใกล้ชิดกับประชาชน ในขณะที่เดียวกันตำรวจก็มีส่วนพัวพันกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนอันเป็นสิ่งที่สำคัญในสังคมอีกด้วย (สมเกียรติ อิศววิษณุ : 1)

กรมตำรวจเป็นหน่วยงานที่เป็นกลไกของรัฐ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการสนองตอบต่อความต้องการของประชาชน เป็นข้าราชการประเภทหนึ่งที่นับได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อสังคม (จิรนิติ หะวานนท์, 2526 : 36) โดยเฉพาะการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย (law - enforcement agency) เกี่ยวเนื่องกับการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม ซึ่งมีความเป็นอยู่มีความรู้สึกนึกคิดแตกต่างกันไปตามสภาพการประกอบอาชีพในวิถีชีวิตประจำวัน หรือมีผลประโยชน์ขัดแย้งกันเป็นธรรมดาปกติวิสัยนับเป็นภารกิจที่ต่อเนื่องเหนื่อยยากตรากตรำตลอดเวลา และไม่อาจสะกดหยุดลงได้แม้แต่เสี้ยวหนึ่งของวินาที (ประเสริฐ เมฆมณี, 2519 : 77) จากลักษณะอำนาจหน้าที่หลักดั้งเดิมแบบจารีตนิยมของตำรวจ ได้แก่ การรักษาความสงบเรียบร้อยและป้องกันปราบปรามอาชญากรรม แต่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงซับซ้อนอยู่ตลอดเวลา ภารกิจของตำรวจก็ได้แตกแขนงออกไปมากมายหลายลักษณะ นอกเหนือจากการควบคุมอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาระหน้าที่ในการจัดระเบียบสังคม การรักษาความสงบเรียบร้อย การให้บริการด้านต่าง ๆ แก่สมาชิกในสังคม ระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี (กรมตำรวจ, 2525 : 1) ได้กำหนดไว้ว่า กรมตำรวจมีหน้าที่กล่าวโดยทั่วไป ๆ ไป คือ

1. รักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ เพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชน
2. รักษากฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำผิดในทางอาญา
3. บำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้แก่ประชาชน
4. ดูแลรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะ

จากเหตุผลที่ว่า ความต้องการพื้นฐานประการหนึ่งของมนุษย์ คือ ความต้องการที่จะให้มีกฎระเบียบ และการใช้กฎระเบียบควบคุมความประพฤติเพื่อ

ความปลอดภัยในการดำรงชีวิต ทุกรัฐจึงถือว่าการให้ความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์การเมืองไทย จะเห็นได้ว่าข้อกล่าวอ้างของการยึดอำนาจการปกครอง แทบทุกครั้งจะต้องกล่าวถึงปัญหาโจรผู้ร้าย ความไร้ประสิทธิภาพของรัฐบาล ในการพิทักษ์รักษาสวัสดิภาพและทรัพย์สินของประชาชนในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่ง ทำให้สถานการณ์บ้านเมืองอยู่ในสภาพน่าวิตกห่วงใย ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชน กลุ่มชนองค์กร หรือสถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และสามารถก่อให้เกิดความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจได้ทุกขณะ โดยเฉพาะในส่วนของความไม่พึงพอใจนั้น อาจมีการรวมตัวกันของประชาชน หรือกลุ่มชน หรือองค์กรเพื่อความเคลื่อนไหวเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ให้เป็นไปตามความต้องการของประชาชน กลุ่มชน หรือองค์กรนั้น ๆ เช่น การเรียกร้องทางการเมืองก็อาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงรัฐบาล หรือกดดันรัฐบาลให้ดำเนินนโยบายเป็นไปตามทิศทางที่มุ่งหมายไว้ หรือการเรียกร้องในทางเศรษฐกิจ อาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีการแก้ไขปรับปรุงสภาวะเศรษฐกิจ ค่าครองชีพ ภาวะการจ้างงาน และราคาพืชผลทางการเกษตรตกต่ำ เป็นต้น ส่วนการเรียกร้องทางด้านสังคม อาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อเรียกร้องให้มีการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความไม่เป็นธรรม และความขัดแย้งทางสังคมอื่น ๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม การรวมตัวของประชาชน กลุ่มชน หรือองค์กรต่าง ๆ เหล่านี้ หากเป็นการชุมนุมโดยสงบ และปราศจากอาวุธ ย่อมสามารถกระทำได้ภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญที่ได้บัญญัติไว้ เว้นแต่รัฐจะจำกัดเสรีภาพดังกล่าวได้ เมื่ออาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในกรณีการชุมนุมสาธารณะ เพื่อความคุ้มครองความความสะดวกของประชาชนซึ่งจะใช้ที่สาธารณะ หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะการรบ หรือการสงคราม หรือกรณีมีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือประกาศใช้กฎอัยการศึก (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2534 มาตรา 39)

สำหรับในทางการเมือง บทบาทในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน มีสองลักษณะ คือ ลักษณะแรก เป็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบปกติ เป็นการกระทำที่อยู่ในขอบเขตและขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย อาทิเช่น การไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การเป็นสมาชิกพรรคการเมือง หรือแม้แต่การช่วยเหลือภัยให้แก่พรรคการเมือง เป็นต้น ลักษณะที่สอง เป็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบไม่ปกติ ซึ่งมักจะเป็นการกระทำที่ไม่อยู่ในขอบเขต และขั้นตอนของกฎหมาย ตลอดจนกฎเกณฑ์และกติกาในทางการเมือง อาทิเช่น การเดินขบวนประท้วง การนัดหยุดงาน การก่อการจลาจลในทางการเมือง การยึดหรือเผาอาคารที่ทำการเหล่านี้ เป็นต้น (ถวิล ไชยจันทร์, 2530 : 1)

สำหรับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบไม่ปกติ หรืออาจเรียกว่าแบบรุนแรงนั้น อาจก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่ติดตามมาอีกหลายลักษณะ เช่น การเปลี่ยนแปลงรัฐบาล การก่อการร้ายทางการเมือง และการรัฐประหาร เป็นต้น นอกจากนั้นแล้วการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบรุนแรง ยังสะท้อนให้เห็นถึงความไม่มีประสิทธิภาพของรัฐบาล ความไม่มั่นคงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ซึ่งทำให้เกิดความสับสนในกฎเกณฑ์และกติกาทางการเมือง (Eisenstadt, 1966 : 22) การมีระบบการเมืองที่ไม่สามารถสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ (Lipsky, 1968 : 1144-1158) รวมทั้งการเกิดความขัดแย้งขึ้นในสังคม อาทิเช่น ความขัดแย้งทางชนชั้น ความขัดแย้งจากการจัดสรรประโยชน์อย่างไม่เป็นธรรม และความขัดแย้งในด้านอุดมการณ์ทางการเมือง เป็นต้น (Tilly, 1968 : 40-41)

กรณีของประเทศไทย โดยเฉพาะระหว่างพ.ศ. 2516-2519 มีตัวอย่างสถานการณ์ทางการเมืองที่เกิดจากการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบรุนแรง หรืออีกนัยหนึ่งเป็นการใช้ความรุนแรงทางการเมืองปรากฏขึ้นหลายครั้ง และค่อนข้าง

จะชัดเจน ทั้งนี้ นับเนื่องจากแรงกดดันจากพลังแห่งชัยชนะของมวลชน เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2516 ได้สร้างบทเรียนและประสบการณ์ให้กับประชาชน ประกอบกับการรับกลิ่นอายใหม่แห่งวิถีทางประชาธิปไตย แต่ทว่าในสถานการณ์ของความเป็นจริง ภาวะทางการเมืองของประเทศในภาพรวมขาดกฎเกณฑ์และกติกาทางการเมืองที่ประชาชนทั่วไปยอมรับช่วงเวลาดังกล่าว มีความขัดแย้งและความคิดเห็นที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มต่าง ๆ อย่างมากมาย มีการชุมนุมเดินขบวนแทบจะเรียกว่าเป็นรายวัน ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด การเดินขบวนส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับเรื่องของการประท้วงปัญหา ข้อพิพาทแรงงาน การต่อต้านการขึ้นราคา และการกักตุนสินค้า การแสดงความคิดเห็นต่ออำนาจรัฐบาล และการประท้วงการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นต้น

สถานการณ์ต่อมา นับแต่พ.ศ. 2523 เป็นต้นมา โดยเฉพาะในช่วงยุครัฐบาล พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ อาจเนื่องจากกฎเกณฑ์และกติกาทางการเมือง โดยส่วนใหญ่ค่อนข้างจะเป็นที่ยอมรับกันได้ในระดับหนึ่ง ประกอบกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของโลกค่อนข้างจะเอื้ออำนวยให้ประเด็นต่าง ๆ ที่จะเป็นข้อพิพาทให้ชักนำไปสู่การใช้ความรุนแรงทางการเมืองก็มีอยู่น้อย ยกเว้นในกรณีความพยายามของนายทหารบางกลุ่มที่จะก่อการรัฐประหารในบางครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จ อย่างไรก็ตาม นับแต่การก่อการรัฐประหาร โดยคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 เป็นต้นมา ความครุกรุ่นของความรู้สึกไม่พอใจทางการเมืองของประชาชนเริ่มสมทวิความรุนแรงขึ้นทุกขณะ โดยเฉพาะประเด็นความไม่ชอบธรรมของผู้กุมอำนาจในขณะนั้น ซึ่งในที่สุดก็ชักนำไปสู่เหตุการณ์ "พฤษภาทมิฬ" ในเดือนพฤษภาคม 2535 ซึ่งนับเป็นการใช้ความรุนแรงทางการเมืองอีกสถานการณ์หนึ่งที่บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของประเทศไทย และถือว่ามี ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าเหตุการณ์ "วันมหาวิปโยค" เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2516 และจะด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม แต่ทว่าบทบาทในการใช้กำลังของเจ้าหน้าที่

ของรัฐ โดยเฉพาะทหารและตำรวจก็ปรากฏหลักฐานขึ้นมาว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญมิใช่น้อยในการมีส่วนร่วมทำให้เกิดความรุนแรงทางการเมืองขึ้น ในเหตุการณ์ทั้งสองเหตุการณ์ดังกล่าว

ส่วนในกรณีของเหตุการณ์ "พฤษภาทมิฬ" ในช่วงระหว่างวันที่ 17-20 พฤษภาคม 2535 ถึงแม้ว่าปัจจัยที่เป็นตัวเร่งให้เกิดการใช้ความรุนแรงทางการเมืองจะมีอยู่มากมายหลายประเด็น แต่ก็มีปัจจัยหนึ่งที่น่าสนใจ และน่าจะมีความสำคัญมิใช่น้อยต่อความสูญเสียที่เกิดขึ้น นั่นคือ หลักฐานจากผลการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดและการสำรวจความเสียหายเนื่องจากการชุมนุม 17-20 พฤษภาคม 2535 โดยคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่คณะรัฐมนตรีได้ตั้งขึ้นตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 99/2535 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2535 (ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวันที่ 4 มกราคม 2536 : 16)

".....ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากการชุมนุมในคืนวันที่ 17 พฤษภาคม 2535 ที่นำไปสู่การเผาสถานีตำรวจดับเพลิง ภูเขาทอง สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง และกองกำกับการ สวัสดิภาพเด็กและเยาวชน อันเป็นสถานการณ์ที่ทำให้ทหารใช้กำลังเข้าปราบปรามฝูงชน ส่วนหนึ่งของเหตุการณ์เกิดจากความไม่พร้อมของกองกำลังตำรวจที่เกิดความระส่ำระสาย มีการสั่งการอย่างสับสนและข้ามขั้นตอน รวมทั้งการมีกำลังตำรวจที่ไม่เพียงพอ...อุปสรรคควบคุมฝูงชน เช่น โล่ กระบอง แก๊สน้ำตา เสื้อเกราะและหน้ากาก มีไม่เพียงพอและ บางอย่างเสื่อมคุณภาพ...ข้อบกพร่องดังกล่าวเป็นสาเหตุหนึ่งที่กองกำลังตำรวจไม่สามารถสกัดกั้นฝูงชนได้..... จึงได้มีการนำกำลังทหารเข้ามาทำการปราบปราม ส่วนใหญ่เป็นทหารต่างจังหวัด ไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการชุมนุมโดยลึกซึ้ง และขาดประสบการณ์ในการสลายฝูงชน..."

จากบทบาทของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีส่วนทำให้เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงทางการเมืองทั้งสองเหตุการณ์ดังกล่าว จึงมีความน่าสนใจที่จะศึกษาว่า แท้ที่จริงแล้วเจ้าหน้าที่ของรัฐมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการรักษาความสงบให้กับบ้านเมือง เหล่านี้มีความรู้สึกหรือความคิดเห็นอย่างไรต่อการชุมนุมเรียกร้องทางการเมืองของประชาชน โดยเฉพาะกรณีที่มีการก่อความรุนแรงทางการเมืองเกิดขึ้น รวมทั้งบทบาทในการปราบปรามประชาชนนั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับปฏิบัติการที่เผชิญหน้ากับประชาชน เขาเหล่านั้นมีความคิดเห็นอย่างไร ทั้งนี้ การที่ได้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความคิดเห็น หรือทัศนคติของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องเหล่านี้ อาจเป็นอนุทราศ์ให้กับผู้มีอำนาจสั่งการ หรือผู้กุมอำนาจรัฐระดับระวางและรอบคอบมากยิ่งขึ้นในการตัดสินใจที่จะดำเนินนโยบายใด ๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมหรือสกัดกั้นประชาชนที่เรียกร้องในทางการเมือง

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาในประเด็นสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อชี้ให้เห็นถึงทัศนคติทางการเมืองของตำรวจ รวมทั้งทัศนคติที่มีต่อการใช้ความรุนแรงทางการเมือง ตลอดจนการใช้กำลังบังคับของเจ้าหน้าที่ของรัฐ
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ ตลอดจนทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติในทางการเมืองของตำรวจ และทัศนคติที่มีต่อการใช้ความรุนแรงในทางการเมือง รวมทั้งทัศนคติที่มีต่อการใช้กำลังบังคับของเจ้าหน้าที่ของรัฐ
3. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางการเมือง ทัศนคติที่มีต่อการใช้ความรุนแรงทางการเมือง และทัศนคติที่มีต่อการใช้กำลังบังคับของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

4. เพื่อนำผลที่ค้นพบจากการศึกษาไปพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะ ในการพัฒนานโยบายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของตำรวจกับการใช้ความรุนแรงทาง การเมือง หรือการชุมนุมประท้วงในทางการเมือง

ขอบเขตในการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากรที่ศึกษาเป็นการเน้นศึกษาเฉพาะตำรวจ กองบัญชาการ ตำรวจนครบาล ซึ่งมีภารกิจรับผิดชอบในการควบคุมฝูงชนหรือรักษาความสงบกรณี มีการชุมนุมเรียกร้อง หรือประท้วงทางการเมืองในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น

2. เป็นการศึกษาภายใต้ขอบเขตของสภาพแวดล้อม ทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2535-2537 เท่านั้น

สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

สมมติฐานที่หนึ่ง ภูมิหลังของประชากร ซึ่งประกอบด้วยระดับ ตำแหน่ง อายุราชการ ระยะเวลาในการปฏิบัติงานในหน่วย อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพบิดา และภูมิลำเนา มีความสัมพันธ์กับทัศนคติทางการเมือง ทัศนคติต่อการใช้กำลังรุนแรงทางการเมือง และทัศนคติต่อการใช้กำลังบังคับของ เจ้าหน้าที่ของรัฐ

สมมติฐานที่สอง ทัศนคติทางการเมือง ทัศนคติที่มีต่อการใช้กำลังรุนแรง ทางการเมือง และทัศนคติที่มีต่อการใช้กำลังบังคับของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะใช้การศึกษาวิจัยแบบไม่ทดลอง (non - experimental design) โดยศึกษาวิจัยแบบสำรวจ (survey research) แบบตัดขวาง (cross-sectional design) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเพียง โดยการสุ่มตัวอย่าง แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน และหาข้อสรุป จากการศึกษาวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์ในเชิงประยุกต์ใช้

1.1 ได้ทราบข้อคิดเห็นหรือทัศนคติจากตำรวจ ซึ่งเป็นระดับ ผู้ปฏิบัติอันสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ชุมนุมประท้วงในทางการเมืองโดยตรง จะเป็นประโยชน์ ต่อการพัฒนากระบวนการนโยบายควบคุมฝูงชนของหน่วยงานของรัฐที่สอดคล้องกับ ความเป็นจริงมากขึ้น

1.2 การบังคับบัญชา สาเหตุ และน้ำหนักของแต่ละปัจจัยที่มีต่อ ทัศนคติของตำรวจ ทั้งในแง่ของทัศนคติทางการเมืองโดยทั่วไป หรือต่อ ผู้ชุมนุมประท้วงในทางการเมือง รวมทั้งการใช้กำลังบังคับของเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันจะเป็นประโยชน์ในการนำมาปรับปรุงทัศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมของตำรวจ ให้มีความเข้าใจ เห็นใจในการแสดงบทบาททางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ของประชาชนมากขึ้น

2. ประโยชน์ในเชิงวิชาการ

2.1 ข้อค้นพบจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะทำให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน และบทบาทของเจ้าหน้าที่ของรัฐในทางการเมืองมากขึ้น

2.2 เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมต่อไป

นิยามศัพท์

ทัศนคติทางการเมือง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และแนวทางปฏิบัติที่มีต่อสถานการณ์ บุคคล และสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง

ทัศนคติที่มีต่อการใช้ความรุนแรงทางการเมือง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และแนวทางปฏิบัติที่มีต่อการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตและขั้นตอนของกฎหมาย ไม่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์และกติกาทางการเมือง อันเป็นที่ยอมรับกันในสังคม

ทัศนคติที่มีต่อการใช้กำลังบังคับของเจ้าหน้าที่ของรัฐหมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และแนวทางปฏิบัติที่มีต่อบทบาทของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่ว่าจะ เป็นทหาร ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของรัฐ ในการควบคุมฝูงชน รักษาความสงบ หรือทำให้สถานการณ์ของบ้านเมืองอยู่ได้อย่างปกติสุข

การนำเสนอ

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ จะนำเสนอเนื้อเรื่องออกเป็น 5 บท กล่าวคือ
บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ขอบเขตในการศึกษาวิจัย
สมมติฐานในการศึกษาวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ประโยชน์
ที่คาดว่าจะได้รับ และนิยามศัพท์

บทที่ 2 แนวความคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

บรรณานุกรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย